

Аня Гераскіна

Його звать Міша...

або

Зорі в макаронах

Аня Гераскіна

Содержаніє

Листи з дитинства ніколи не придуть	5
День ер	12
Портфель	16
Не бійся, я з тобою!	20
Чудасія!	25
Матюкливого гноміка	28
На повному сірьйозі,	31
Хвилі Атлантики	33
Цікаво, чому?!	37
Арифметика	41
Очерети	45
Абрикоси.	49
Чесно-пречесно!	53
Золотий ключік	57
Мильниця	60
Рейсовий, і...	65
Лист	69
Зорі в макаронах	72
Проект „Електрокнига”	77

ЕЛЕКТРОКНИГА

Гераскіна А.
Його звать Міша... або Зорі в макаронах. –
К.:Електронка, 2012 – 80с.: іл.

Редактор: Аня Гераскіна
Коректор: Антон Санченко
Ілюстрації: Андрій Тимошук
Дизайн, верстка: Ілля Стронговський

Ця книга про хлопчика Мішу не для дітей. Це книга для дорослих, щоб вони не забували, як воно бути дітьми. І як воно - бути щирими. А щирими іноді хочеться побути всім. Ці оповідання нікого не залишають байдужими, над ними регочуть до сліз, плачуть до шмарклів і лаються з використанням заліських слів, забуваючи при цьому, що саме проти суржику вони і починали лягати. Книга розрахована на всіх, хто був дитиною.

Книжка розповсюджується в рамках проекту „Електронка”, одночасно в паперовому і в електронному варіантах. Паперовий варіант з доставкою по Україні можна замовити на сайті „Автура” [www.avtura.com.ua]. На сторінці книжки [avtura.com.ua/book/825/] можна отримати посилання на скачування електронної версії.

Інформаційні партнери

Gazeta.ua

Буквоїд
www.bukvoid.com.ua

країна
ТИЖНЕВИЙ ЖУРНАЛ

Листи з дитинства ніколи не прийдуть

Хіба що заздалегідь треба написати один на видраному (акуратно вирізаному) аркуші із зошита в клітинку. Запечатати в конверт. Наліпити марку (обов'язково облизати!). І заховати. Забути. А потім знайти і довго роздивлятися, побачити, під яким дивним кутом падає дощ.

Я не написала такого листа свого часу.

Я жалкую.

Я перевіряю поштову скриньку, в якій немає навіть періодики.

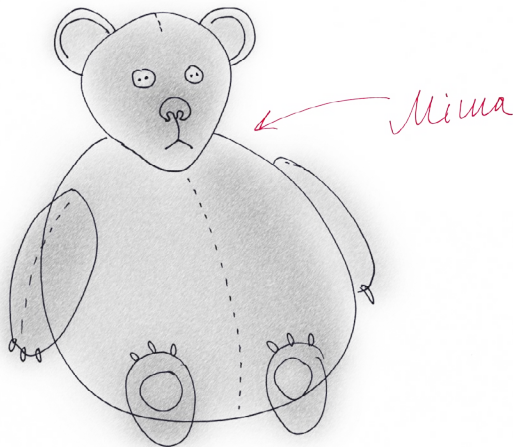
Поруч зі мною живе Міша – мій добрий знайомий. Я хочу, щоб його «листи» знайшли адресата.

Тому почну, а він розхоробиться і, певно, сам продовжить.

...

Міша і міша сидять в темній кімнаті. Міша напружує зір, намагаючись розгледіти наклейки від жувачок, що торік наліпив на шафку. А міша бай- дуже витріщається очицями-гудзиками на смужку крикливого світла з-під дверей.

Нове життя югославського бабиного пальто.

В залі співають «Ландиші, ландиші, світлово мая привіт» і густо пахне холодцем.

– Іван Афанасійович, а де Ваш онук? Спить?
– Щас!

Друзі сиротливо туляться один до одного і моляться впівголоса Пресвятій Діві, що живе в кутку, щоб двері так і лишилися зачиненими.

– Ой, який вже дорослий став! Машо, глянь! А був же ж отакусенький!

– Не брешить. Отакусінький – то Ваша дурна болонка.

– Міша!

– Жоних, Марківно! А ким ти хочеш стать?

– Сьогодні Міша хоче бути винахідником, але обачливо відповідає «міліціонером».

– Молодець! От я в твої годи...

– Мамо, я не малий. Я не буду.

– Ти бачиш, папа випив. Розкажеш і підеш.

– Я не хочу, мам!

– Так. Міша, давай раз – і все. І ніхто тебе не чіпатиме.

– Чесно?

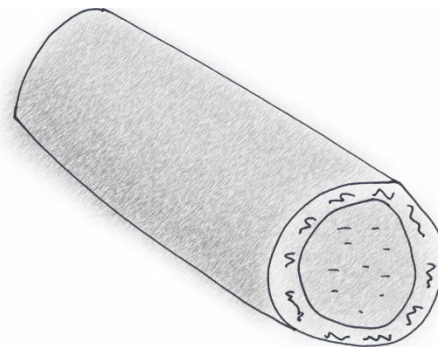
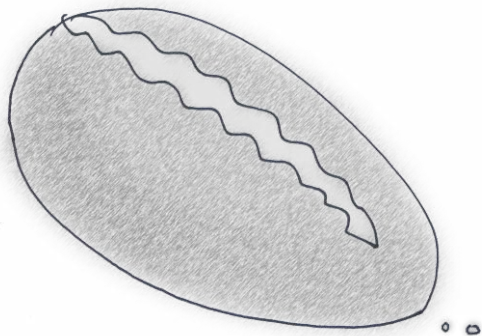
– Чесно.

Трактор пашет,
Трактор пашет,
Тракторист платочком машет.
Ти платочком не маши,
Краще трактором паши!

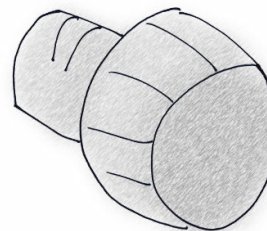
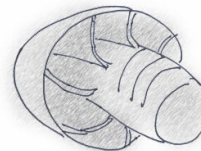
Галина Георгіївна плаче тушшю.

Зачинивши за собою двері, Міша розкладає на
ліжечку трофеї:

пиріжок з м'ясом,

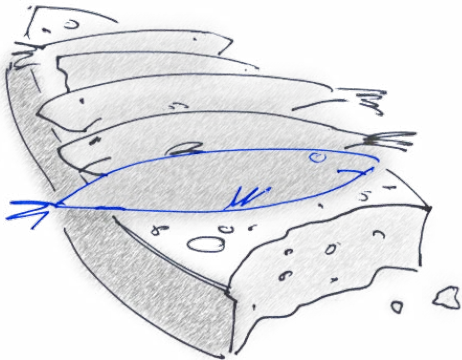

три цукерки «Морожена трубочка»,

пробку з-під шампанського

і надкушений бутерброд зі шпротиами і більше ні з чим.

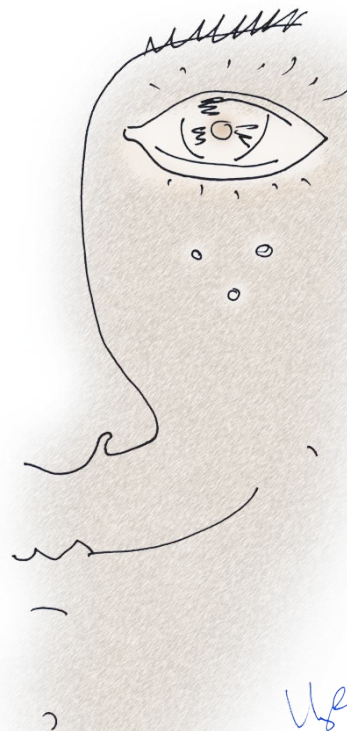

міша дивиться співчутливо і щосили намагається не пахнути нафталіном.

А травневий дощ падає і падає, і два друга своїм мовчанням перекривають програму про мамонтів на центральному телеканалі.

*** **

Мене звуть Міша.

Це я
(Міша)

Живу по вулиці Леніна. Біля магазину «Роднічок». Без перерви та вихідних.

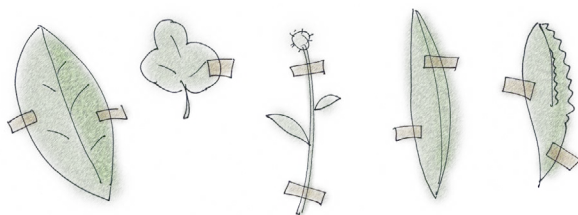
Без перерви і вихідних – і продукти працюють, і я живу.

У всіх усе починається з Дня народження, отже, і в мене спершу був...

День ер

В кімнаті сонячно і по-вранішньому свіженько. Прокидаєшся і довго лежиш, вивчаєш квіточки на обоях. Незрозуміло, чи то кедр, чи то клевір. З природознавства у мене чотири, бо вчителька молода і жалостлива. А так би трійка була. З натяжкою.

- Що це?
- Гербарій.
- Міша, що це?!
- Це гербарій дікорастущих трав. Як Ви про-

ГЕРБАРІЙ

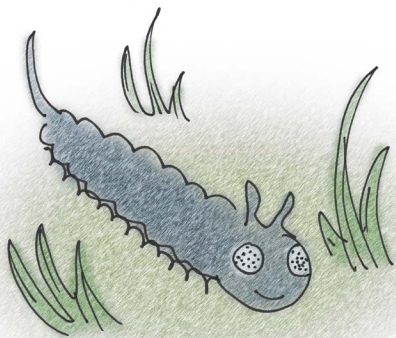
сили.

- Де ти це взяв, Міша?!
- Вони діко росли. Я сушив їх в теоретичній механіці, том два, бо діду...
- Цей гербарій нещодавно ріс в кабінеті хімії. Ну що ти мовчиш?
- Марин Анатольна, а трійку поставите?

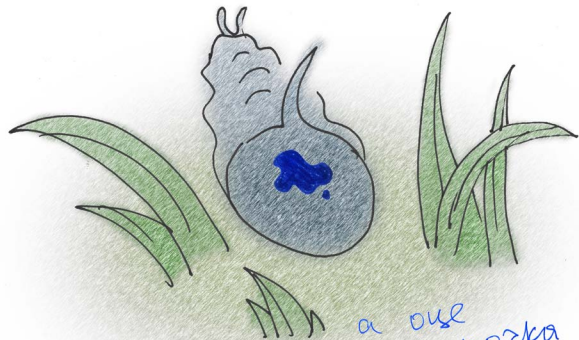
Сьогодні у мене День народження. Я став на рік доросліший. Але, по-моєму, ні крапельки не вищий... Тихенько пробираюся в туалет. І знаєте, що я вам скажу? Пісяється так само!

Знову залажу під одіяло, грію ноги і шумно дишаю носом, ніби парашод або їжак.

- Де він? – фізрук підтягує адідасівські штани.
- Стоїть за углом біля будки!
- Крос він біжить. От сачок! Міша!
- Що?
- Чого стоїм, кого ждьом?
- Гусениця.
- Яка?
- Оця. Дивіться. Велика мохната, а на попі крапочка.
- У гусениць нема попи.
- А Ви на колінки станьте і побачите. Ось оно! Я палочкой щас!
- Міша, а бігтиме хто? Пушкін?

Гусениця

а оце
крапозка

– Я перездам! Така ж гусениця – раз в полжизні! Розумієте?

В залі ворухаться. Мама думає, що я сплю. Баба знає, що ні (я перечепився через Маркіза і звалив вешалочку).

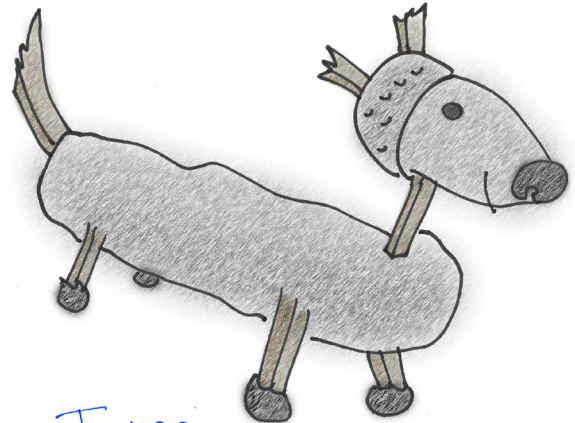
Я бачу їх через скло дверей і заплющую очі міцно-міцно. Чую скрип і мамин голос: «Нехай ще поспить. Моє мишеня-Мішеня... Машину на видному місці поставлю».

– Пожежну машину?! – кричу я і прокидаюсь.

- (а ви думаєте, що я роблю)
– Міша!
– Мамунь, іди вже. А я слідом.
– Знаємо таких! Обувайся.

На трудах мені сподобалося тільки один раз.
Коли дівочки по кулінарії проходили бутерброди.
Ніна Співак проходила з баликом.

Ну може два рази. З жолудів, сірників і пластиліну виходять обалдєнні лісові чоловічки і ще одна лісова такса з хвостиком.

Такса-
муганки

Моя мама – найкраща мама в світі! Вона мені купила...

Портфель

Портфель пригодився мені тільки два рази.
Вперше, коли я катався з горки за гаражами (не картонка, але краще, ніж на попі). А другий раз, коли мама сказала:

- Ану бігом!
 - Та вже йду, – меланхолічно надіваю боти.
- Шнурки, що мені баба вставила, такі довгі! Можна на два бантика зав'язать. Ні, на три вже не виходить. На два.
- Ну що ти копаєшся, горечко.
 - Зараз, – довгі шнурки, ой довгі!
 - Міша, спізнишся на труди!

- Пока, мамо! – швидше до воріт.
- Переобувачку взяв?!

Роблю вигляд, що не чую. Мама наздоганяє мене з целофановим пакетом «Новий год», проводить поглядом.

А я волочуся по вулиці і всією своєю спиною видаю в космос сигнали бедствія.

«Шановний пане директоре! Виносимо щиру подяку учневі Озерянському за встановлення дружніх міжпланетних відносин. Прошу не вважати його неявку до школи прогулом, бо він зустрічав біля клуні делегацію з созвездія Гончіх Псов.»

А за рогом – калюжа.
Свіжа. Вчорашня.
І я думаю: «Час спасати ситуацію!»

Ой, який же я мокрий! Такий нещасний!
А запасних штанів у мене немає.
Зато є мама. Яка татові нічого не скаже!

Портфель, питаєте? Сухий. Якби його втопив, сразу висша міра! – на прополку буряків.

*Хоча буряки – то ще нічого! Культурні мі-
роприємтя – ото ужас! І всі хижо так кажуть...*

Не бійся, я з тобою!

Баця спіймала за труси, витягнула з кармана халата галстук-бабочку, силоміць на мене наділа і, сплеснувши в долоні, лагідно промовила: «Бісова дитина! Який гарний!»

Так, я гарний. У мене виразні очі. Не стирчать вуха. І ще блондін. Я – блондін. Правда, переважно влітку, коли вигоряю на городі чи на ставку... Но і зимою теж нічого!

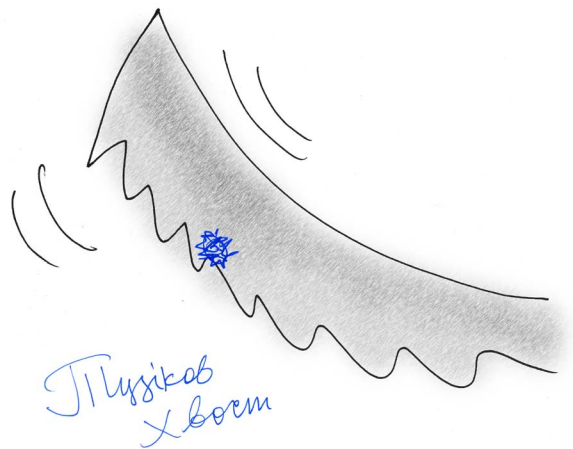
В домі культури сьогодні концерт. Я співатиму в ансамблі. Ми з Григорієм Павловичем на співах другий год проходимо «Комарики-дзюбрики». У мене, кажуть, дзвінкий голос (правда, діду заявля-

ють, що «свинячий»), і в приспіві, коли Григорій Палич киває, я голову: «ЛамалаЛА! В'язала! Стояла!».

Поруч стоїть Вербицька. Вона заучка і голос у неї писклявий, як в нашого Маркіза. Ганька щосили старається і горло отак витягає, ніби хоче спіймати ту пісню ротом. Хоча рот у неї нічого. Не великий і не малий. Тіки вона худа дуже: як на фізкультурі на турніку висить, то торохтить і колишеться, як білизна. Тьху на неї!

Мати до шостої на роботі, але завмаг казала, що відпустить. Батько на зміні. Але б він все одно не прийшов.

«Сраний волік!» – чутно з двору. Це дід звалив.

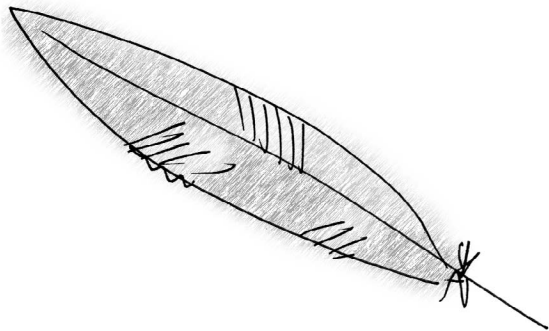
Діду старі дуже і нічого не бачать. Тому в хазяйстві у нас ще є драний мопед, довбаний сарай і тузіктудить-його-розтудить.

В залі буде скільки народу! Завучка буде в новій кофті!

Рєвзін з 10-А буде читати вірші собственного сочинения. Сила!

Трам-там-шо-то-там...
....і я тебе чекати буду
У лютий холод і мороз.
Бо я люблю тебе, родная.
Я так люблю тебе до слъоз!

Ото пацан дає! А я все літо в футбол прогвляв...

Ой, ко-о-отик прийшов! Він линяє. Але все одно добрий. Вегітаріянець – ліверку не їсть. Тато спіймав йому мишу, так той лапою мацав і погляд був такий, ніби візьме її зараз і поховає. З вінками і оркестром.

Цілую Маркіза. Він пахне по-котячому, і шерсть забивається мені у носа.

– Бабунь, – кажу, – можна, я не піду?
– Кудой?
– На концерт.
– Ти шо? Шо надумав! Марш в туалет! Попісй «на дорожку» та одівайся вже. Спасіння нема!

Плентаюсь. Маркіз іде слідом.

– Бабо!
– Шо?
– Не сварися. Я співатиму. І удавку Вашу ду-
рацьку надіну.
– Іди вже! Хлищ! – бабуня насуплено бурчить.
Але тихенько додає: – Благослови його, Господи.
Рідного мого хлопчика.

*Моя баба – чудна дуже. Шукає окуляри в холо-
дильнику і називає кролів серіальними іменами.*

Чудасія!

Моя баба каже, що бачила домовика. Я особисто їй вірю, бо сам бачив, як він тяг нашого рудого півня за хвіст і плював на кабачки. Я спочатку думав, що то мій дружбан Андрій Редька, але з бородою і без штанів. Але він втопив до тітки в Умань ще позавчора.

Бабо кажуть, що він не любить рудих (домовик, не Редька. Той любить тільки свою плоскодонку і сушені кальмари. Його не зупиняє навіть те, що кальмари дуже схожі на оце, що мій дід від п'ят в тазіку відшкрябує. Але я не за то! Рудих не любить.)

Клава Ковалєвська якось чугикала додому че-

рез балку. Хтось її схопив за коси та й потянув. Ледь з ніг не збив. Вона ж-бо думала, маніяк. Остап Любомирович сивухи налакалися і пристають. А як обернулась – стоїть чорті-шо волохате і каже: «Курко руда, ходи-но сюда! Ууууу!» Отак і каже: «Ууууууу!» Клава там і всралась. Я образно кажу. Може, просто всцялась.

Баба хреститься і ставить з вечора на стіл рюмку і шмат батона. Каже, щоб домовик смакував і нас не трогав. Діду встають уночі, шорхаються, натикаються на сто грам, а ранком баба оре за забор:

- Івановна!
- Агов!
- Окропила хліб. Тер ходити не буде?
- А якої кози сеча?
- Петровни. В неї коза – дочка кози отця Афанасія.
- Знатно! Не буде ходити.

Коза хре мопух

Діду насторожено хмурять брови.

- Папа!
- Ну.
- А Бог є?
- Є.
- А чого?
- Чого «чого»?
- Ну для чого він є? Шоб в церкву ходити?
- Да.
- Що «да»?
- Мать! Ти виростила ідіота!

Я люблю свого батька.
Но маму трошки більше.

- Міша, хочеш братіка?
- Ні.
- А сестричку?
- Ні.
- Чого? (у мамі якісь свої недоречні плани)
- Якщо буде малий, то ти заставиш мене спати з бабою. А вона хропе і плямкає.
- Тю, дурненький, не заставляю!

Кстаті, сдох наш рудий півень.

Сусіди кажуть, що від старості. Що домовики – то всьо маячня, казки і кобилячий брєд для младших класів.

Ха! То вони ще не чули про фею блакитних

струмочків *і про...*

Матюкливого гноміка

Матюкливий гномік – це вам не жвачний король. І не конфетний. Це сила!

Треба опівночі взяти дзеркало, запалити свічку і пильно, не моргаючи, вдивлятися в дзеркало. Сміятися не можна. Треба казати: «Матний гномік, появись, матний гномік, появись (три рази!), матний гномік, появись». А коли випригне – не лякатися, а схопити за бороду. Чи за підштанніки, чи що там підвернеться і... цей. Ну... Що робити далі, я не знаю точно, але Мар'янка Куценко знає – в неї сестри подруга, так в тої брат на морі визивав і після цього мовчить і заїкається.

Ми з Ганькою хтіли визивати, але вона заснула, як дровиняка, ще в півдесятої, а Редька – той рже, як ненормальний, ніякої консолідації!

– А я хрестовий король, бабуню?

– Червовий.

– Я не яблуко.

– А тобі хтось сказав, що ти яблуко?

– Ти сказала червовий! А червові тіко яблука.

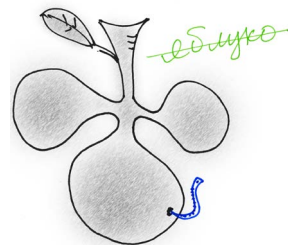
Джонатан Голд. І сливи твої: «Вищий сорт, купуй-

те, жіночко, я своїми руками поливала-собирала...»

– А в лоб?

– Олена Анатолівна каже, брехати – нехорошо.

– Твоя Олена Анатолівна – вертихвостка недоучена.

Беру ложку гарячого картопляного пюре і розмазую по батону. Смакота! А якщо зверху соличкой присипать...

– Ти б ще з гречкою зробив. Не дитина, а кухонний комбайн.

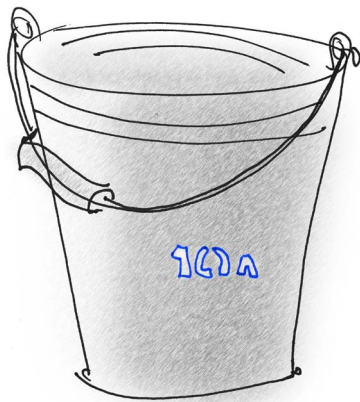
– А шо? Смачно хіба?

– Не видумуй. Хватило, що ти хліб із хлібом їв – мені перед тьотью Ірою аж соромно було. Ніби ми тебе і не годуємо зовсім!

– Так весело же ж! На чорний кладеш білий – зеброчка.

– Зеброчка. Міша, не плямкай!

– Я не плямкаю.
 – І не розмовляй.
 – Я не розмовляю
 – І не заперечуй матері.
 – Я не заперечую!
 – Так, зара батькові скажу.
 – І кажіть!
 – Міша!
 – І кажіть, кажіть! Плямкаю, говорю, вилизую
 підливку, зламав відро. А то не я зламав! То дід
 щибень носили вчора! Щибень-но-си-ли-и-и-и-и!!..

відро,
 ще не поламате

Я ніколи не буду дорослим. Ніколи. Шо хоче
 мені робіть – ріжте, бийте. До баскетбольного щита
 посеред школи в жовтих труселях прив'яжіть. Я не
 буду. Я не хочу. Мені і так добре.
 Добре.

А взагалі, надоїло мені це все!

На повному сир'йозі,
 чуєте!

Я від вас іду. Не хочете – не нада. Не ну-
 жен вам такий син – і не треба! Я вже все рішив.

Носки треба взяти. Багато. І дождевік.

Ви будете плакати!

Особисто Ви, бабо, будете ридати! Сядете
 під холодильником і відразу згадаєте, хто Вам з
 шланга помідори поливав, хто гусей ганяв і хто
 проголосував назвати нашу свиню Маріанною
 (мама – проти, тато – воздержался, дід – «ви
 ще в ЗАГС її одтарабаньте, на реєстрацію»).
 Кстаті, задумайтесь і Ви, шановний Полікарпе Іг-
 натовичу, хто тепер стане брехать мамі «Вони з
 нашим фельдшером майструють кролятнік» три дні
 поспіль.

Не треба сліз, мамо!

«Как провожают пароходы – совсем не так, как
 поїзда...» (текст пісні).

Будьте мужні! Не сморкайтесь в фартух, бо люди дивляться.

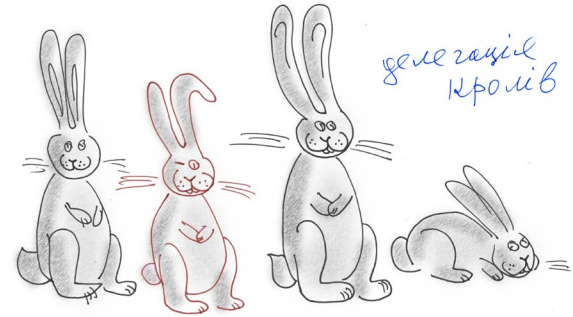
Я стану капітаном дальнього плавання. Адміралом дальнього плавання стану! І ти пожалкуєш, як сварила мене за три в четверті, за желе в кармані. Персикове. Ти дістанеш моє фото, там, де я усміхнений і в шапці... Но будет поздно!

Де фонарік?

Треба взяти щось поїсти на перші дні. Тіки не варені яйця! І взяти книжку про Крузо.

Єдина халепа, що батьки поїхали – і зачинили мене в хаті. Вікна – не варіант. Я ж не тікаю! Я гордо йду!

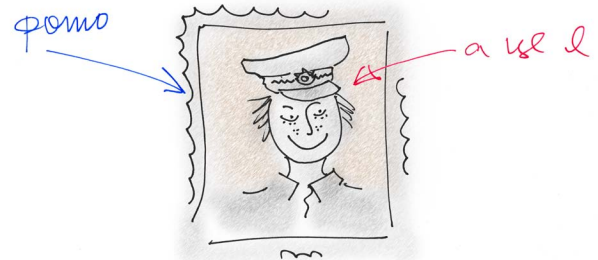
Прийдеться перенести міроприємтіє на завтра. Воно і краще – сьогодні по теліку «Мушкетьори». Но завтра – ви всі пожалієте!

Хоча завтра точно не. Кому ж не хочеться дізнатися про...

Хвилі Атлантики

На агрофірму приїхав практикант Рибалко або, як бугалтерша його називає, Сірожа-голубчик. На голубець практикант схожий тільки тим, що від нього постійно тхне піджаркою. А так зовсім

нормальний, ну то й що, що столичний. Загоряє на сонці, носить майку «Монтана» з орлом. А як він м'яч набива – сила!

Це Зінаїда Карпівна (в неї він квартирує) сама запропонувала:

– Нехай Мішеньку Сергій з географії підтягне.

А мама сказала:

– Нехай, – і пішла на роботу.

А я сказав:

– Лабрадоргібралтар, – і не запнувся.

А батько:

– Ніхто тебе не питає.

Ввечері практикант ходить на дискотеку. Тому займаємося ми вдень. Їмо млинці зі сметаною для підпитки сил. Рибалко довго сьорбає чай (так громко, ніби йому медалі за це вішають). І приступаєм.

– Екватор.

– Шо екватор?

– Ну... цей...

– Мішо, не кросворд розгадуєм. Не мотилай ногами.

– Спитайте мене лучше про столицю Монако! – І швидше перерив.

– Ох і вумний! Столиця Монако?..

...Монако!

– А Канади?

– Еее! Ми так не домовлялись!

Сидимо. Витягую з компота вишні, оближую пальці. Кісточками пуляю в клумбу, хай проростають.

– І великий той пароход?

– Великий, Мішка. Гро-мад-ний!

– Брешете?

– Зуб даю.

– Та всі ви дорослі брешете...

Ну хіба ходять справжні капітани у спортівках?! І я ж кажу – не ходять! А батько обіцяв, що познайомить з «самим настоящим». Я місяць ждав. Щоб спитать про шторма, про кругосветку.

І, може, навіть попроситься юнгою! І щоб «Право руля»! І «Ліво руля»!.. А у нього, людоньки, баркас. «Мирний». Та корова наша покійна за той баркас більша!

Не капітан – а так, одно названіє.

І без бороди!

– Що задумався, Міхельсон?

– Нічо.

– Барбариску будеш?

– Ні.

– Ех. А якоре на том пароході, прикинь, як ти ростом.

– Ну то й що.

– Та чесно!

– Чесно-пречесно?! А як же його тоді дістають?!

СаоСаби
проростають

Я дуже люблю задавати питання. Чому у собак хвіст мотилляється з боку в бік, а не зверху вниз. Чи може крокоділ з'їсти вомбата. Що таке вомбат.

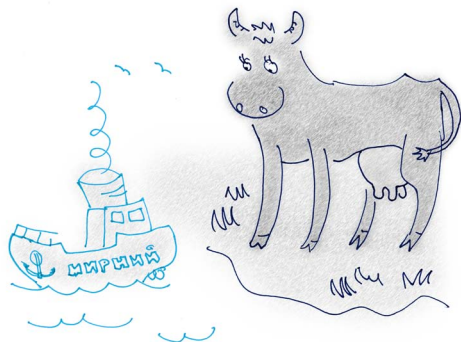
Але ось тато чомусь дратується і грюкає дверима...

Цікаво, чому?!

– **А** лисина так блистить чи її протирати тре-

ба?

- Протирати.
- А чого?
- Ти мене дратуєш спеціально?

Корова реально білиша

- Не спеціально.
- Тоді навіщо питаєш, дурню?
- Просто так.
- Просто так розвернувся і пішов в кімнату!
- А на вечерю буде що?
- Марципани в шоколаді.
- А що це?
- Ти оставиш мене в покої чи не? На вечерю буде то, що ти сам приготуєш.
- Я умію макарони.
- А мовчати ти не умієш?

- ...Умію.
- Не бачу!
- А що ти робиш?
- Випилую ящики! Міша, ти не бачиш, що я роблю роботу. Срочно. І ти мені заважаєш!
- Так би сразу і сказав...

Я нахожу собі нове заняття – дістаю з холодильника курячу ножку. Без апетиту їм, але кісточку загортаю в газетку і ховаю в карман. По моїм здогадкам, якщо кинути ту ножку в наш ставок, у далекому майбутньому вчені знайдуть її і будуть довго вирішувати, чи були курки водоплаваючими, чи то просто ходили топтатися під старість літ.

А скоро приїде мама. Я зачоркую кожен день хрестиком. Акуратно. Можна було закалякати, але то ж мама, а не 1 вересня! Ще буде вівторок, два дні, п'ятниця, потім ми йдемо з Редькою на карасів,

з ночовкою, понеділок – і мама приїде. Вона в санаторії зараз.

Дивлюся, за вікном пропливає голубий москвіч Микити Семеновича. Спека. Прилипаю змоклим лобом до скла – лишається корявий слід. Я розмазую його пальцем, і він зіскакує мені на долоні вухастим капітошкою. На стелі плещеться сонечко, стрибає зайчиками по карнизу. І як ті зайці в тюлі не застряють!

А мама дзвонила, казала – привезе потрясаючий загар!

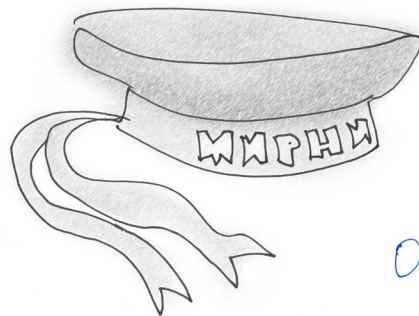
Но я вообще-то більше хотів би безкозирку.

Ще я хотів ружжо. Ружьйо тобто. Рушницю.

Мама каже, що в мене селянська мова. Але ось Федченко каже «калідор» і «стулка», а я не кажу. Це ж тільки неуч так розмовляти може! А я – не, я у школі вчуся. Сposобний до наук. Хіба що ось....

Арифметика

50 плюс 50. Ітого – рубль. Плюс то що минулого тижня – шість двадцять.

В баби на тумбі позичив гривню – всього сім двадцять.

Не вистачає.

Можна сказати, що збираєм на подарок хімічкє. В жовтні. На свято революції. Ага. Отпадає.

– І шо, в Мосійця є?

- Є.
- Гриня, не бреш. Він же задрипок перший!
- Хай мене ваш Тузік покусась.
- Та нашо йому той бадмінтон? Мух по стелі шльопать?!
- Не знаю. Но шо є, то є. Неоспоримий факт.

Ми сидимо на цеглі, що Реві привезли строїться та так і кинули.

Розвою колінки і стискаю знов – і чого ті штани рвуться в самих відповідних місцях?

- Одна буде в тебе. Одна в мене.
- А воланчік?
- Гм. У Редьки.
- Значить, з нас по двадцять, а з нього десять.
- Да, Міша? А як грать, то він тож буде десять хвилин. А ми двадцять?! Дзуськи! Перший же заплаче. Так шо дерем з Редьки більше!

Пишу в зошиті:

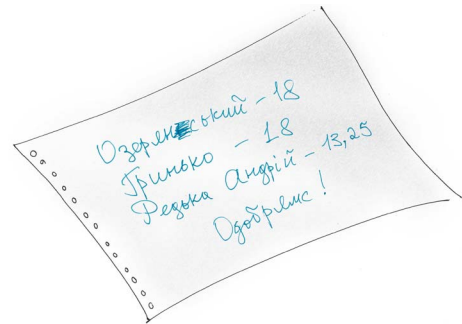
Коли ми граємо в ладі, програє завжди Вербицька. А коли вона програє, то реве і шморгає. Хоча бачили б, як вона тікала від Василя Петровича, коли той застав нас на баштані! – гепард, а не дівка! Тіки коси мотляються, як крила. Чи як хвости лемурів. Чи як хоботи. Ні, чула б про хоботи – образилась. Як крила!

Ми тоді тікали, як підірвані, в Гані згубилась босоніжка. До ночі шукали її в соняшниках, в рівчаку. Шукали навіть в мурашнику, але там самі мурахи. Шукали, бо тють Іра Ганьку не вбила би, але покалічила точно. Не знайшли. Сиділи і плакали під забором вдвох – Вербицька заливчасто, голосно, протяжно. Я – за компанію, тихо і стримано.

А потім вийшла Ганькина мама і сказала:

– Що кричите, собаку збудите. Ідіть їсти борщ.

І ми пішли.

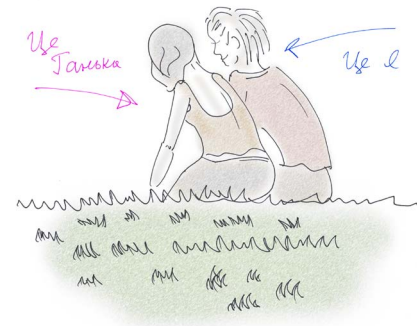

Ясно, що в хату пішли, а не в...

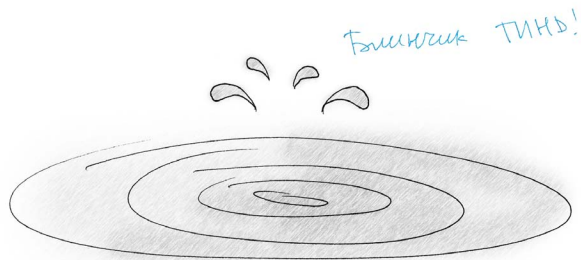
Очерети

Ганька погано їздить на велику. Гірше за мене разів так в п'ять, а за Гриню разів так тоже в п'ять!

Ми сидим на березі, там, де муляка підступає, і каламутим ногами воду.

- Я тебе додому не повезу. І не проси.
- А я і не прошу!
- І не проси. Сидітимеш тута до ночі.
- Не сидітиму.
- А шо, пішки підеш?
- І піду!
- Ха. Дурна! А вовки?
- Я не боюсь.
- Вовків?
- Вовків.
- А шо боїся?
- Висоти і мишок.
- Тобто якщо на краю прірви на тебе нападе стадо волохатих мишей...
- Ти дурний, да?! Замокни.

Я не зважаю. Кидаю великою пласкою ракушкою по воді. Вона тоне, лишивши один манюній блинчик. От халепа! Тіряю кваліфікацію!

Дуже хочу, щоб Вербицька мене попросила, ну так, просто: «Міша, я зламала велік. Отвези мене додому». І додала: «На твоїй шикарній «Україне».

І всьо! Я б відвіз її і не пикнув. Як справжній джентльмен! Я б навіть дав їй дзвонити у дзвінок. І їхати гордо на рамі – дозволив би! Але вона сидить мовчки. Товчється. Гризе нігті.

- Не гризи!
- Буду!
- Не гризи.
- Ти мені не мама!
- А хто?

Вербицька довго вдивляється в очерети.

– Друг.

Мені в горлі стає приємно і лоскотно. Я щурюся на низьке серпнєве сонечко, і ластовиння зграйкою злітає з щік.

Сміюся.

І Ганька сміється. Тягне свою розвалюху-велік по гарячому пильному шляху.

От дєвка! От молодчинка! Настояний пацан.

Правда, до Редьки їй ще далеко!

Це Редька придумав їсти зелені
Абрикоси.

А лежу і стогну на тахті – я.

Надворі папа чинить мопед. І я б зараз теж міг!

– Ключ на десять!

– Ключ на дванадцять!

– Маркіз, брись, зараза!

– Дайте тряпку!

– Куди ти лізеш без штанів! Бачиш, тече!

– Дє-дє... Ось дє!

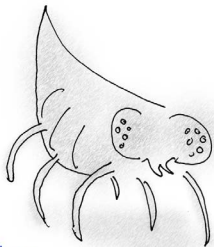
– Барахлить. Зара підкручу. Та згинь, Матрос-кін!

– Батько, на з'їзд ветеранів я Вас сам одвезу, бо накатались вже.

- Заглохні! Торохкотить, як навіжений!..
- Не Ви! – конь стальної...

Але мені випала доля, мабуть, і сконати на цьому ліжку.

- Мам, а ми літом на море поїдем?
 - Поїдем.
 - Де минулий раз?
 - Туди, де минулий раз.
 - А собака там буде?
 - Який собака?
 - Великий! Шо лапою теліпав. Ну, сопе ще. Ну, рядом.
 - Дік?
 - Да! Ти що, не пам'ятаєш, які у нього блохи?
- О-о-ось такі! Сто штук. Добріних бліх.

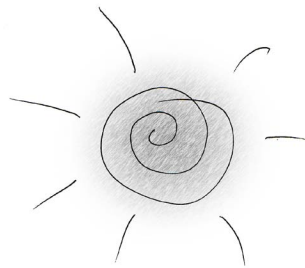

Блоха. Велика

- Міша!
- Мам, а по гороскопу я хто?
- Рак.
- А рак – це погано?
- Ні, добре.
- А чого ти плачеш?
- Я не плачу, дивись. А раки – вони задкують.

Назад.

- Да-а-а? А я умію?
- Мабуть.
- А мені ще довго лежати?
- Ні, скоро, котику. Скоро, рідненький.
- Мам, а якщо я помру, ми на море не поїдем?
- Що ти таке!.. Міша!
- А апельсин мені можна?
- ...
- Мам, можна?
- Ні. Не можна...

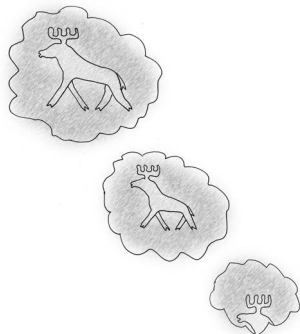
Фейна ілюстрація

– Зовсім?
– Зовсім. Хочеш кашку?
– Не хочу. Мам, а ти відріж шматочок і поклади мені на носа. Я буду нюхати. Нюхати апельсин можна?

У скло стукає щось. Не встигаю глянути, як на підвіконні записка:

«Не расстраивайся!
У мене теж дрисня!
Анонім.»

А я і не расстраивався. Хто сказав?
Повертаюсь до стіночки і рахую на килимку оленів – один, другий...

Олень 1, Олень 2, Олень 3...

За п'ять хвилин вже сниться контрольна.

З одного боку в моїй кімнаті оті доісторичні олені, а з іншої – коняки 1990 год. Правда, календар ми одрізали, так що тепер це просто картинка.

Чесно-пречесно!

Я зосереджено роздивлявся коней. Вони бігли намальованим полем і голосно іржали.

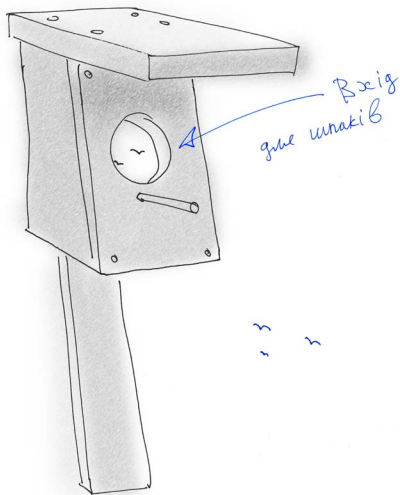
Попереду мчав ватажок – кінь молодий, вередливий, але дуже мені симпатичний.

В сусідній кімнаті ридала мама.

Я не хотів чути, як вона плаче, тому почав дуже голосно думати, майже вслух: «Чому подобається, коли вмочиш губи у холодну простоквашу, голосно булькати? А з чаєм – нецікаво. Чому? Чому-чому-чому-чому-чому-у-у-у-у-у!!»

Мама запричитала ще голосніше.

- Я заходжу в хату, а він мертвий!
- Людо, та живий, живий твій пацан! Он, за-
раза, сидить сопе! – бабуся грозить мені пальцем.
- Я не сопу!
- Циц! Людочко, ну не плач, дівчинко. Закрий
двері, паскудник!
- Мамо, мертвий! Лежить, не шевелиться, не
морга! Мамо, не дихає! Я захо-захо-заходжу, а він
лежить!..
- Ну, ну...
- Мати заходилась в риданнях.

В принципі смисла нема. Треба просто лежати і
вдавати, ніби ти неживий. Мертвяк – це я сам при-
думав гру.

Мама перелякалась, делов-то! Дивиться вовком.
Був би я дочка – вона б мене більше любила!
– Я не можу більше так, Міша. Я батькові роз-
кажу (залякує).

- ...
- Ти хоть щось матері хороше хоч раз зробив?
- Скворечник.
- Ти нормальна дитина?
- Нормальна.
- Хто тобі сказав? Нормальні діти в квача гра-
ють, в машинки. Уроки вчать!
- То ненормальні.
- Не перебивай!
- ...
- Я тобі скільки раз казала?!
- Два.
- Сьогодні тільки два! Міша. Я втомилась,
синку.
- ...Мам, а ти правда злякалась?
- Правда.
- Дуже?
- Дуже.
- Сильно?
- Сильно.
- Це добре.

Мама плаче.
По небу пливе хмара, схожа на баранячу ногу.
Чи на свинячу.

Дощ буде. Я вам точно кажу!

Не люблю ці погодні катаклізми. Зиму не люблю – холодно і колготи під штани баба поривається на мене надівать. Єдине, що добре – це Новий год. Подарунки, конфєти всячєськіє, наприклад...

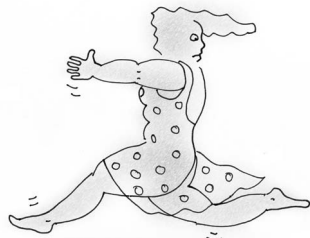
Золотий ключік

Треба прокинутися раненько, поки всі сплять, навіть баба, і бігти до зали дивитись під ялинку. Під нею, біля гноміків – подарунки (тато їх тудя поклав). Думаєте, Дід Мороз? Брєхня! Кожен знає, що Дід Мороз (аби не перестрітисє з татком в районі серванта) ховає подарунки під подушку! Я писав йому в листі, що дуже хочу справжню рушницю, але торік він приніс мені сині рейтузи зі штріпками. І як здогадався?! Бо свої фізкультурні я порвав, коли ми з Рєдькою перевіряли, чи обірветься канат, якщо ми висітимем на ньому вдвох.

Редька – лучший мій друг! І коли ми разом, то все так ловкенько виходить! Він уміє надувати шкреків. Плюється з трубки навіть далше, чим я. А ще у нього є кутьоник породи боксер. З мокрим носом, добрими очима і скавчить.

Я тоже хочу собаку. Взагалі у нас є Тузік, але то не пес, а недоразуменіє. Якось засунув морду в лілї та бігав півдня з жовтим писком, лякав доярок.

А колись в юності він вкусив нашу врачіху Зинаїду Карповну, і після цього її доцю Аліну (сопліпо-коліна) перестали ставити зі мною в пару на утрінниках в садіку. А почали ставити Люду, яку вічно крутили на бігуді і рясно поливали «Прелестю».

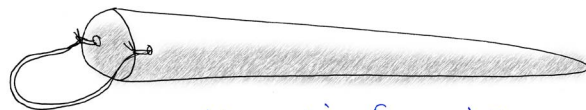

Зинаїда –
дошка-моторенко

Якось на святі мене нарядили Буратіной, а Люду, відповідно, Мальвіной (невдала, скажу,

Мальвіна, бо коли смикнув за волосину, виявилось, що то її мами крашений парік).

А я ж був ох і файний! – мама нашила на шорти зірочки із золотінок і пошила плащ червоний із занавески, що нам тьотя Лена дарує кожен рік. А бабуня зробила мені нос. На різинке. Довгий і справжній.

Нос «ніг Буратіно»

Але в той день Люду напшикали дуже сильно, то я не втримався і, коли ми танцювали «лодочку», апчхикнув, і резінка порвалася. Дуже було неочікувано, особливо для Люди. Я хтів було розстроїтись, але потім до мене підійшов Андрій і, глянувши на носа, що я тримав у руці, авторитетно заявив: «Класна штука! Зроблю собі такого, і будем гулять в грачів!»

З тих пір Редька – мій друг і бойовий товариш.

А одного разу я ледве не втоп, коли поплив за кувшинками. Так Андрій мене витяг за ногу і нікому про це не сказав. Мовчазний герой! Ну Грині сказав, правда, ну і всьо. Жаль, фотоапарата в нас не було! Ну хоча б одна заваляца...

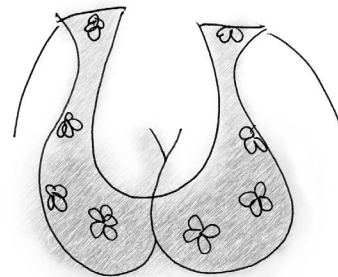
Мильниця

Кажуть, як не слухаєшся, прийде бабайко і вкраде.

Це коли малий був, дуже боявся. Як спати лягав, то всі шафки закривав і дивився, щоб було видно двері. Тіпа прийде бабайко, а я його по голові подушкою На! А сам тікати до матері в спальню.

- Мам, а шо це?
- Де?
- Осьо.
- Гм. Груді.

- Ого! А шо, в мене таких нема?
- А тобі треба?
- А тобі?
- Не колупайся в носі. Сядь прямо! Кому сказала.

У мене таких нема!

Якщо буду себе вести погано, то ображу Боженьку. Він запише мені гріх і на суді перед ангелами сваритиме. А потім відправить прибирати райський сад тупими граблями. Ми в школі всігди, як по завучке м'ячем попадем, так потом півдня ділянку гребемо. Я, Редька і Гриня.

Гриня в класі новенький. З сусідньої області приїхав. Ніхто з ним не дружив, поки ми не рішили зав'язати двері кабінетів фізики та історії (вони на-протів). Тіпа дирк-дирк, а знутри щоб не открыть.

Так я ж придумав! Редька найшов мотузку! А в'язать всі засцяли. І раптом Гриня. Дайте, ребя, зв'яжу! І зв'язав!

інструкція по використанню

Ох і реготу було! Ох і сміху! Батько мене лаяв на пів-вулиці. Грині написали в щоденник красною ручкою. А Редька сидів на груші, поки історичка Лагутіна шукала його з шваброю.

– Діду, а Ви так умієте?
– Га?
– Так умієте?!
– Що ти робиш, нехристь?
– Пускаю мильні пузири. Дивіться – тре розвести в ковші шампунь (не беріть, діду, мамин, бо лаятиме), розкрутити ручку шарікову (отак) і дуть.
– Га?!
– І ду-у-уть!
– Хто іде?!
– Дуть, діду! Тіки обережно, тоді пузир великий буде і гарнющій. А можна ще на столі. Знаєте? Один, а потім ручку просуваєш – і всередині ще один. Я так можу цілих три!

– Ну!

– Тіко дуйте, діду, над ковром, бо впаде на мейблю – буде пляма, і не відітрете. От як отута на тумбочке, під серветочкою.

– Ах ти паразіт!

*пфрмет
бойового партизана*

– Партизан?
– Щас ти в мене получиш, партизан. Ану матері помагати на город!

В мене летить з десятків отборних слів.

Я хутко пробігаю через кущі смородини і, коли вже видно паркан, ховаюся під бузком. Діду ще трохи шорхаються двором і йдуть до хати дивитись Жеглова і Шарапова.

І щоб тепер я комусь ще щось розказав? Про
аплікацію «Веселі кошенята», яку ми робили на
трудах, взагалі ні слова тепер!

А це ж просто – вирізаєш по контуру коше-
нятко з ненужної хутряної папиної бобрової шап-
ки.....

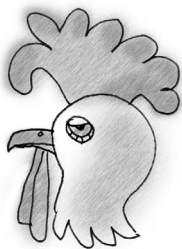
*Я – соціально корисний. Я – перспективний.
Я – сміливий і можу посадити вужика собі на го-
лову, дострибати до воріт і назад на одній нозі
можу! Але одне терпіти не в силах, хоч кричи –
коли на зупинці сигналить наш...*

Рейсовий, і...

Ми їдемо в райцентр по магазинах. Я, мама і ба-
буня. Мама хоче папі бритву, а собі туфлі на весну.
Баба хоче колготи теплі. А я хочу додому. Бо ми
обов'язково ще підем вибирати обої для майбутнього
ремонту, сільодку і два календаря з Хуліо Іглесі-
асом (нам і сусідам).

З нами їде баба Клава Харчишина. І везе Стьоп-
ку. Стьопка – це здоровий індик. Вона його кожен
рік, як розсердиться, везе на базар продавати (бо в
нас всі Стьопу знають, і про то, що в нього харак-

тер хуже, чим у завгоспа дяді Гриші (а це показателі!) наслишані).

Станка
в цюфіль

Правда, окрім індики в баби Клави і нема нікого: чоловік помер, дочка в Італії, то вона його продає швидше для профілактики, у виховних цілях.

Ось і зараз.

- Бабуль, будеш морозене?
- Кушай, я не люблю.
- Як не любиш? Зовсім?
- Зовсім не люблю. Кушай, кушай.
- Зовсім? Бо я їстиму!
- Да.
- І стаканчик!
- Да.
- Точно не любиш?
- Міша, не патякай, а їж, бо тече!

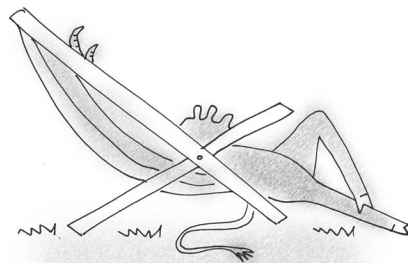
Коли я не хочу бути міліціонером (а це буває тільки, коли я хочу бути пожарником), я іногда придумую, що непогано було би бути ще і співаком. Діду кажуть, що Муслім Магомаєв мені не світе. Но я не дуже і расстраиваюсь! Бо, по-перше, не знаю, хто це такий, а, по-друге, точно або араб, або узбек.

А на класному часі ми вчили, що я – Українець! Що я повинен гордіцца. І ми цілий урок всім класом сиділи і горділись. А Мельник аж стьорку в носа за-сунув!

– Мам, а ти купиш мені пістолет? Той, що водой стріля.

– Нашо він тобі? Купим зошитів.

– Зошитами по коровах не поцілиш...

Корова
на шкільну

В автобусі мене укачус. Я бовтаю ногами, їм карамельку і тошню в кульочок. Помітив, якщо їсиш

малінову канфету, то в кульочку все червоне. А апельсинову – оранжеве. Красота!

А наш рейсовий летить і падає, летить і падає. Через дорожню розмітку, через лісосмуги, понівечені поля. І мені здається, що я кріт, який виповз на землю та раптом – прозрів.

Я навіть починаю жмуритися, як він. Дивіться! – отак.

Взагалі я далеко ніколи не виїжджав. В Житомир раз. У Лозову. В піонерський табір...

Лист

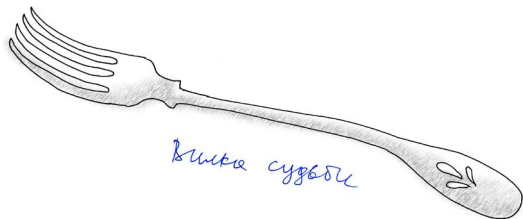
Привіт, мамо!
Привіт, папо!
Привіт, бабо, діду!
Привіт, Маркіз і Тузік!

У таборі мені дуже добре.

Вчора ходили в кіно. Ельвіра – властительніца тьми. Дуже цікаве! Я не ходив, бо порвав кросівки, і медсестра мені їх зашивала. Кормлять посередством. Манка, представте, така густа, що як тарілку перевертаєш, вона не відпадає. Манка. У Грині, правда, відпала один раз. Но то не страшно, бо чужому мальчику на штани. А Оксана з другого отряду їсть весь! І гуляш! Тов-

стіша за нашу Пилиповну, не брешу. Мені тіко пирожки з яблуками до смаку, но більше трьох в карман не залазить.

А ще хоче прикол! У нас є алюмінієва вілка. Всі залізні, а одна алюмінієва.

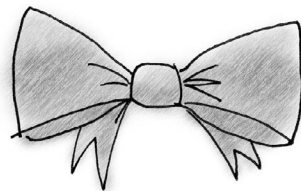

Раніше було не дуже, як в столовкє вона комуь випадала, зато коли вона втрапила мені, я придумав: той, кому ця вилка попадається – самий крутий! А на сліду́ючий день, коли виделка попала до Мату-севича, я сказав, що гра відміняється! Здорово, га? Передайте Редькє, шо на озеро, як вернусь, поїдем. На карасів. Скажіть, шо скушно і купатися можна тільки по расписанію! І що він нічого не потіряв, а математику він здасть. Передайте, я везу йому до-хлого сушеного вужа. Класного. Почепим його на вірвовочку і будем запускать.

Все добре!

У нас був день бантіка. Тіпа всі обливають-ся водою, а у кого на голові бантік, обливать не можна. Скажіть, здорово! У нас піввулиці можна

було б облить, ну окрім Вербицької і бугалтерші з двухетажки.

Бантік обласовенний

Кормлять не дуже. Но про цьо я вже писав. Як будете їхать, привезіть дідову сап'юрську лопатку, скоч і вафлі «Артек» з півкіла. І карамельок. Тільки не «Польот» з бумажкою!

А ще привезіть каліндарік. Бо я дуже всіх вас люблю. І дуже скучаю. За Вами, бабо, тоже. Особенно перед сном.

Міша

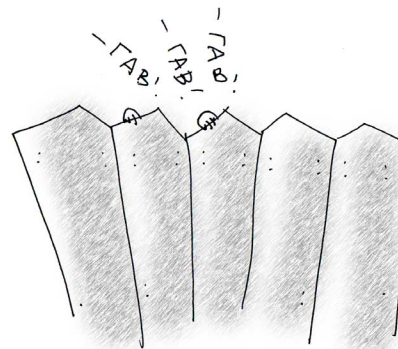
Про літо так здорово згадувати взимку! Коли шапка, сніг падає, вода тверда і...

Зорі в макаронах

Руки мерзнуть. Мама пхне мене на санчатах додому.

Вже темно, дід, певно, куняє і Маркіз дрихне на вікні. Баба тіки не спить, бо у неї по теліку фільм «Чапаєв». Вона, коли його дивиться, то потім мовчить і не лається з півгодини.

«Забері сонце с сабою!.. Ано мне не нужна весілля!..», – волаю я на всю вулицю, і собаки з інтузіазмом мені підспівують. Джон, Лисючкин лисайний кундель, так той з-за паркану аж рветься, аж вистрибує.

«Циц! Ану мовчки, бо зара сам санки потянеш!», – сердиться мама, і я замовкаю. Тіко тихенько соплю собі під ніс : «...ано міня більше не люууубіт, ано міня більше не грееет... Тиць-тидиць».

Ми вертаємось з гостей. Тьотя Юля дала нам банку холодцю і ще карамельок. «Білочки» ми поїли з Ганькою, вона втопила одну мені в борщ, а я допетрав, що воно таке дивне, тільки коли по дну ложкою заскріб.

Мама каже, нізя бити дівочок. Але, думаю, однюсінька личка не считається.

– Мама!

– Ну.

– А ти конфет скіки у рот можеш засунути?

– В смислі?

– Ну я три. Може, чотири даже. Тіки тоді жувати трудно. А ти?

- Питання в тебе дурні.
 - Ма, ну скіки?
 - Одну.
 - Тю.
 - Шо ти матері тюкаєш!
 - А як ти їх їсиш?
 - Зара дам санки, сам потянеш!
 - Ну ма!
 - Кусаю.
 - Це ж нецікаво. Так же ж нічого не зрозуміло.
- Треба сунути всю в рот!
- Умний. Мову лучше б вчив!

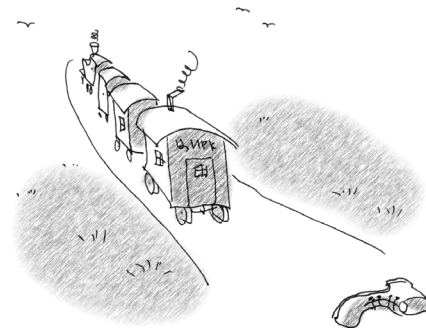
Ой, блін, мова. У мене в четверті тройбан. Дід каже: «Молодець! Положительна оцінка! 60 процентів знаній!» Він зовсім не в курсі тонкощів освіти. Мама в курсі зато. А батько вчора взагалі спитали, в якому я класі.

3 = 60%

Процент знаній

Тамара Геннадіївна каже, що з трійкою я не поїду в Київ на екскурсію. В цирк не поїду.

В принципі, не тре мені того цирку, це для малих. В мене коли нашу Маріанну до сараю заганняють, ще то представлення! чудеса еквілібрістики! (Маріанна, чи просто Маруська – це наша свиня). Але Анька буде сміятися... Вона така негарна, коли сміється! Злякана якась і перекошена. А як приїде, то з місяць буде фекати і дражнитися, противна дівка. Так що мову треба вчити. Но дальше, чим «граматика – грецьке слово», я поки не зайшов.

- Мамунь, а якщо я валянок, то ти хто? Валяниця?
- Хто тобі так сказав?
- Дядя Вова Путря.
- Коли?

- Коли в канаву звалився.
- Ну.
- Він тормозив на веліку, коли ми з Редькою вулицю перебігали.
- Правильно тоді сказав.

Сніг рипить. Виблискує. Фонарь у нас один. Но луна така бабезна, така кругла, що, думаю, звалиться зара і прибіє. Точно тоді плакав мій Київ.

Я задираю голову, і на мене навалюються зірки. Вся тисяча. Вони сипляться мені в рота, царапають стравохід і осідають десь в животі. Від цього добре і лоскотно. Хіба що зря я в Вербицьких макарони їв. Зорі в макаронах – якось неромантично.

Книжки коштують грошей

Проект „Електронкнига”

Сучасна книжка існує одразу в декількох „агрегатних станах” – електронному, друкованому, аудіо тощо. Досі все зазвичай починалося з паперової книжки, а потім вже вона оцифровувалася, озвучувалася тощо. В той же час, саме паперова версія вимагає найбільших коштів на продукування накладу, в той час як вартість „тиражування” електронних версій прямує до нуля.

Тож в 2010 році ми задумалися, чи виправдано в такому випадку ставити саме паперову версію на початку цього технологічного ланцюжка. Це мало результатом появу збірки оповідань Антона Санченка „Нариси бурси” та перекладу роману американського капітана Джошуа Слокама „Навколосвітня подорож вітрильником наодинці” спочатку в електронному вигляді. Це себе повністю виправда-

ло, в 2011 вийшли друком паперові накладі обох книжок у традиційних видавництвах.

Книжка Ані Гераскіної „Його звуть Міша...” видалася нам придатною для наступного логічного кроку – паралельного розповсюдження обох версій, при чому паперовий має друкуватися на запит (print-on-demand), тобто його починатимуть друкувати, лише отримавши від вас замовлення на сайті „Автура”. Сподіваємося, цей наш дослід теж виявиться успішним. Так, книжка коштуватиме трохи дорожче, ніж надрукована одразу великим накладом, але мають вирішитися безліч проблем, які зараз не дозволяють українським видавництвам сміливіше експериментувати з книжками молодих авторів. А саме помітне скорочення „новоприбулих” авторів після кризи 2009 року видається нам однією з відчутних проблем нашої літератури і книжкового ринку. До того ж, таким чином покупці цієї книжки мають гарну нагоду врятувати декілька берізок.

З повагою, Антон Санченко

Книжки коштують грошей

Ахтунг! Якщо ця книжка потрапила до вас безкоштовно, але у вас виникло непереборне бажання чимось віддячити авторці та команді, що готувала книжку до друку, ви можете дуже легко втілити це в життя, сплативши її номінальну вартість **10** грн. в системі WebMoney на гаманець номер U282721111938.

Щоб зробити це, не потрібно заводити гаманець WebMoney, досить згодувати щось із 11 гривень через термінали поповнення рахунків в розділі „Електронні гроші”

Про місцезнаходження найближчих до вас терміналів у Києві можна довідатись на сторінці

[<http://geo.webmoney.ru/wmobjects/cityex.aspx?city=78925&lang=ru#>]

Там же можна знайти термінали в інших містах.

Інші способи оплати вказано на сайті [<http://webmoney.ua/addfunds#io-2>]

Якщо книжка потрапила до вас випадково і вам не потрібна, просто видаліть її з комп'ютера.

Кращий спосіб спонукати автора до написання наступної книжки – заплатити йому за попередню.